

ל'ט:

על אלו מומין פרק ששי בכורות

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]

לחזור שחיטה: **זהו כרז**. נשעת
יגמא אבן שנה. הא דקתמי שיה
תקלה לא בעיין אלח בשחיטה וקבלה:
תקלה כש: **כיום כשר**. דלחזי כר:
ויכלת אדם: או **כיום חלב**. דלחזי
אדם אכלת מוצה: **וזרק אם הדם**.
אם אכלת משחיר כלום לא וזרק
מחזיר (דכרסי) ועשיה עולותי
נכשר והדם אם אין כשר אין דם.
תקמי מיהא דאם משחיר בית וזרק
אין קר מחזור גדול מזה שחקר
עולה וזרק דוריק אלמא הא דקתמי
ל היותיו אבן שנה קאי: **שעט**
שטולס. וקחתי לנאמתיין דאם טול
אין וזרק משחיר וזרק דם.

ועוד כיום חזר עתה ששפטנו
 קודם שעה חשיית דשעה
 חשיית פולטנו וזהו כנכנס בשנה
 ויחי: לוח: הך בעז דרר לחמדי
 נחל: היא: כניס ולא בניד
 חמיה: לומר אל בניד ויחי מן
 ויחי מוס הל ודל שן חי מוס דרר
 נגלו הוא יותר מן הביס: כסוס.
 ונחמו חלנס עד שימות: נקוס.
 ויחי לגמל חלנס שעדין תלין כס:
 וירוס: כסין ועדין תלין כסין
 שערין קל דכרות חי כזר מחוק
 דחמק: כסירקל דלעל דע לנ:
 הביא נחמ חמר כרסל: רע לנ:

[illegible][illegible][illegible]

לכתחילה אמרו: אחד מארבעה
טפס. לפי שאין האלכסנות שוות
ואמרין במנחתם צפיק תהאכלת
דף מא: טפס דלורייא ד' אלכסנות
תא אבא (צבא) וקאמר הכא דהיא
מארבע בטפס של כל אדם
לשם. תלוי למטה מכף הכבד
אחא מארבע. שלשה גודלין דכל
אחא. שתי מקלות שאורן אחא:
שש

הצורם *אזן הפר ואח"כ
ואמר י'לקח מרם הפר הפר
באזן שחמרה קודם קבלה
קבלה ולאחר קבלה קודם
התניא : שה תמים זכר בן
יהיה תמים כן שנה בשעת
גילה והולכה והווייה ת"ל
ותיו תם וכן שנה תרגמה

מסכתבא ר' תנאי ר' יהושע
ש שבתורה שנושתייר מהן
חלב זרק את הדם שמע
ר' רבשע שחיטה היו בן
והולכה היו בן שתי שנים
אומרת שעות פוסלות
נאי 'ומעוך וכחות ונחוק
ם דברי רבי יהודה בבצים
ף בבצים דברי רבי יהודה
קב אומר כולן בגיד רבי
וכחות אף בבצים נחוק
בצים לא מאי לאו בהא
ר' חסרון מבפנים שמה

לא שמיה חסרון ותסברא
 י אי קסבר חסרון מבפנים
 נתוק וברות נמי ואי קסבר
 אפי' מעוק וכתות נמי לא
 בם שבגלוי קמפלגי רבי
 יכתות ייה מומא דמיכווצן
 זומא דהא תליין ר"א בן
 וכתות לא הוי מומא
 דמיכווצן נתוק וברות לא

נמי זימנן דתליין ור' יוסי
הוי מומא דהא ליתנהו
ההוי מומא דהא איתנהו:
העריה לא נקבה
גבן מן העצם אבל לא מן
גבן (ב) מפצל א' (ו) (נקלפה)
עצם (נשאר) או שיש בשר
מלא אצבע: גמ' א"ר
ישל כים ולא זכרות תניא

ולא נישל כים ולא זכרות
המשולם מעשה (ז) בעינבל
וכחזר לאיתנו: נפגמה
אב: תנא אצבע שאמרו
פוח של כל האדם למאי
לענין תבלה (ח) דחניא (ט)
אומרים ארבעה וכו"ה
הוה תהא (י) משולשת ב"ש
ב"ה אומרים (יא) שלשה

מורים אחד מארבע במפתח
נא בריה דרב יהושע אמר
נגזן (י) שתי אמות היו
בשושן

י"ד רב הצורם. קפוק שני דחמס
 ויחא הארס: **בולין** ביד ו' ולא נכ
 תעשו איירי אפי' כ
 שיתחם אקרי' נפ' שמוה ש
 הוא דלא
 רשע טעמא
 מפצל א
 חלק הער
 כמו אשר
 ה"ס הו
 רשע שמפלג
 גלות דגני
 לבלקן ולבאן
 קנין או
 חסות:

אבן שנה הכי
אומר: כל הזכר
כיות בשך א
מינה ומי איכא
שנה ובשעת קבלת
דאמר רבא
בקרשר לימא כ
בכות ^הכול בבב
ולא בגיד אימא
רבי אליעזר ב
יוסי אומר מעוקר
בכות בגיד אין
קמיפלגי רמר

חסרון ומר סבר
רבי יוסי מאי קמי
שמיא חסרון אפי'
לא שמיא חסרון
אלא הכא במומי
יהודה סבר מעיקר
נחוק וכרות הוי
יעקב סבר מעו
רמעיקרא נמי וזמנא
מל

היו מומא דמיעק
סבר מעור וכתבו
נתוק וברות לא
מתנ"י נפנס ה
במוקדשין נפנס
הפרק קטן שראש
העור והבשר וה
מן מחוליא לחוליא
אלעור נפנס ולא

אמר רבי יוסי בן
נחמיה (ב) אחד שנשלח
הגזב מן העצם
אחד מארבעה כי
הלכתא אמר רבה
חושין הוא נותן
אומרים שלשה וט
אומרים ארבעה
עוף הוא
אחת

וְשִׁירָה וְשִׁבְחָה
שֶׁל כָּל אָדָם רַב
לְשִׁנֵּי אֲמוֹת וְ
אֲבָעוֹת גְּדִיל וְאֲרָבָה
בְּפִינָן
הַזִּכְרִי אֲבָע
מִמֶּנּוּ אֵלָּה מְבִינִין
מִשּׁוֹלֵשׁ כִּמְהָ יֵהָ
כִּי

והאמר רב ירמיה (ס:)
גדליה
ומיהו מופיה דקרא
כ"מ שממרה לרמי
(שם דף קי') וגבי מו
חשיב מוס שבגלי (ל)
כמנח"ל אר שישא חו
העצם פ' קדוש
ובשר ונשאר העצם מגו
פל וקשה לנלשן משנה
ליה למימר ועקף וגרסה
את העצם לשם כח
קדים חולין (נט): שמופלה
(החס) בחקופתה (פד)
צורה (ח) חקופתה

תורה אור השלם

כמה חוטין הוא נותן
אביעיה. נרץ
ד' בין הכל או ארבע
לחלתה וגם אם מייר
דכי מעייפי הוי שיתק
הק ח' חוטין לעבד
בג פירוש דכתיב ש

אשר

הם גדו וזו משמע נס.

זום רש"י

דברך ביום הלל בית
החיים של חללה וארצה
חלל' ד' אצטעו להאכט
שאל וומי האכט להאכט
חמשה רמי חמשה ד'
מר ברה דרבינו עזרי' ד'
שונם ים עושים כמר
ושמא ים מפרק ארבע
לחלה דקאמר בית
צתר עשייתו דהיט'
ד' רבי מוס'
קבר דמו'
חללה
שחיה כר'
כשת חללה
חמשה ב'
ישיבה. דמצי
ל' אשת חללה
ש' חמשה ר'
חמשה מר'
ל' חמשה ל'
ל' אשת חללה
ד' חמשה
ד' חמשה
ד' חמשה

מִן קֶרֶס שֶׁנִּכְנָסוּ וּפְנֵי
שׁוֹשׁוּ עֲשׂוּיו וְכֵן פִּלְגָנוּ
וּפִלְגָנוּ לֵשׁ כְּתוּבָה וְכֵן
דְּקֹאֲמָרִי יֵית הַלֵּל עַל
שֶׁנִּכְנָסוּ ד' לֹא מִשְׁמַחַת
וְלֹא יֵית הַשָּׂמַח דּוֹמִיחַ ד'
כְּבֹהֵר. סו פִּירֵשׁ כְּמִקּוּ
לְמַטֵּה

אֵין נִחְמֵין אֲחֵיהֶם בְּשִׁמְחָה
אַלֵּא מְגִיבֵיהֶם אֲחֵיהֶם
יֵית הַלֵּל ד' יֵית הַשָּׂמַח
ד' יֵית הַשָּׂמַח

תפישו (ס) לענין מ)
 דמפשיטין כמלא קשר
 הוכר לשם בתוך מג'
 אלא לאפוקי למעלה מג'
 אחר שפירש אקדמורס
 מחולשת כמה יאה זה
 העקב שמיני גדיל וקאמר
 א' אצבעות והסבה א'
 ב' שלש גדיל וז' שלש
 גדיל ארבע אצבעות ועקב
 א' אצבעות

ר"ב אלכסנדר בן הרב
וד' של זמן על ד' אלכסנדר
התבטל (שם): פרשם בקומו
תלוי בעקף לזד מן
אלכסנדר ולפרושו הידור

ל"א א מ"י פ'
הל"ט
ל"ב ב מ"י פ'
הל'
ל"ג ג מ"י פ'
הל"ט
ל"ד ד מ"י פ'
הל"ט
ה נמ"י פ"ו
הל"ט ח ו
ל"ה ו מ"י פ'
מוצת הל"ט
ז נמ"י ש"ס
כ"ה
ל"ו ח מ"י פ'
הל"ט ט ע
ס

שיטה מקובצת

צעינן ודייט גודל: לל
שהרי אין נותנין אותה
אחד הוי אחת מארבע
משלשלה:

א) שראש הזו
נקיפה העור
נמק: כ) בל
לח ליא: ג) מת
אכ: בקצת סי
בע: בול בא
מש לשת. ס

(ג) לפי ניתוח דהבא וההיגיון מוכרח רבינו לפרש דמיידי כפסח תלמידי דביה חיידי קרא האם דכפסח דדריש לא תלמידי דק וצריק או שפירא ואלחנס בנחום (דג דהא) הניחא דמיידי וסמיך וי"ל דבא לאספת דדריש

א' בביצים טעמא דר' יוסי כפרס לקמן: פ' מוס חסיד ומהיר:
בית הרוחם הוי מוס אבל מן: י' ראש הונב: ד' מוס דלא:
ז' הבגד כלומר אחד מארבעה לביש ושליש לביה: י' ל"א
י' כדמפרש: כ' כחיספא נמי קמי: ג' לכן כביש פסקין:
מה תא מושולת מ': כ' אצבעות בתוך הבגד: כ' דלענין